

Sygn. akt II K 115/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Małgorzata Kurjata

Protokolant: st. sekretarz sąd. Regina Jasińska

przy udziale Prokuratora : Agata Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2016 r., 4 października 2016 r., 30 stycznia 2017 r. sprawy :

Z. P.

s. S. i M. zd. W.

ur. (...) w N.

oskarżonego o to ,że :

W okresie od marca 2015 r. w bliżej nieokreślonej dacie do 7 marca 2016 r. w miejscowości S. woj. (...) na ul. (...) zatrzymał swoją małoletnią córkę S. P. (1), powierzoną postanowieniem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15 kwietnia 2014 r. sygn. akt. R. N. 12/13 pod opiekę jej matce, wbrew woli tejże matki A. B. (1)

t.j. o przestępstwo z art. 211 kk

1. Oskarżonego Z. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego tj. występku z art. 211kk i za to na podstawie tego przepisu przy zastosowaniu art. 37 a kk skazuje go na karę 50 stawek dziennych grzywny , przy przyjęciu iż jedna stawka dzienna grzywny stanowi równowartość 10 zł.

2. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania.

(-) Małgorzata Kurjata

II K 115/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Opolu postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014r. w sprawie R III Ns 12/13 powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi S. P. (2) i S. P. (1) - dziećmi Z. P. i A. B. (1) (poprzednio P.) – matce A. B. (1). W orzeczeniu uprawniono i zobowiązano Z. P. do utrzymywania kontaktów z dziećmi oraz do współdecydowania o istotnych sprawach życiowych dzieci łączących się w szczególności z wyborem szkoły, zawodu, kwestią zmiany miejsca zamieszkania, wyborem sposobu leczenia w przypadku poważnej choroby. W punkcie II orzeczenia Sąd nakazał Z. P. wydanie S. P. (1) matce – A. P. obecnie B., w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się postanowienia. Sąd ograniczył wykonywanie władzy rodzicielskiej Z. P. i A. P. (B.) na ich małoletnimi dziećmi poprzez poddanie wykonywania władzy rodzicielskiej nadzorowi kuratora sądowego.

(dowód: odpis postanowienia k. 13, 22-23 akta R. N. 12/13).

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Opolu w tej samej sprawie ustalił, iż na czas trwania postępowania miejscem zamieszkania S. i S. M. rodz. P. będzie każdorazowo miejsce zamieszkania ich matki i uregulował sposób kontaktów ojca z dziećmi w tym czasie. Sąd Okręgowy w Opolu w dniu 24 września 2014r. oddalił apelację i zażalenie Z. P.. Z. P. był obecny na ogłoszeniu postanowienia oraz był reprezentowany przez pełnomocnika. Ponadto w postępowaniu udział brali Prokurator oraz Rzecznik Praw Dziecka.

(dowód: odpis postanowienia k. 13, akta R. N. 12/13)

Postanowieniem z dnia 10 października 2014r. Sąd Rejonowy w Opolu zlecił kuratorowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie W.. przymusowe odebranie S. P. (1)

(dowód: postanowienie k. 38)

Wyrokiem z dnia 19 października 2015r. w sprawie II K 420/15 Sąd Rejonowy w Krotoszynie uznał Z. P. winnym tego, iż w okresie od 10 grudnia 2014r. do marca 2015r. w miejscowości O. Stara, ul. (...) zatrzymał swoją małoletnią córkę S. P. (1), powierzona postanowieniem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15 kwietnia 2014r. sygn. akt R. N. 12/13 pod opiekę jej matki, wbrew woli tejże matki A. P. i wymierzona została mu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk zobowiązano Z. P. do wydania małoletniej S. P. (1) – matce dziecka w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku oraz oddano go pod dozór kuratora. Orzeczenie uprawomocniło się w dniu 3 marca 2016r.

(dowód: odpis wyroku k. 25, 73)

A. B. (1) złożyła w dniu 2 listopada 2015r. zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w Krotoszynie o popełnieniu przestępstwa z art. 211 kk przez Z. P..

Pomimo uprawomocnienia się wyroku skanującego w sprawie II K 420/15 postawa oskarżonego nie uległa zmianie, nadal nie chciał wydać S. P. (1) jej matce. W dniu 28 maja 2015r. K. sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krotoszynie K. K. razem z pracownikiem socjalnym (...) w K., pracownikiem socjalnym z Ośrodka Interwencji Kryzysowej w K. oraz psychologiem z Ośrodka Interwencji Kryzysowej w K. udał się do miejsca zamieszkania Z. P. i S. P. (1) w O. Starej przy ul. (...). O czynności zawiadomiona została matka małoletniej, która przycichła na miejsce i zaparkowała samochód około 30 metrów od domu oskarżanego. Po przybyciu o godzinie 10.10 kurator stwierdził, iż furtka wejściowa i brama wjazdowa są zamknięte na kłódkę od wewnątrz, nie było możliwości wejścia na posesję. Drzwi były zamknięte, natomiast otwarte było boczne okno. Przy furtce nie było dzwonka, dlatego kurator K. K. kilka razy wezwał oskarżonego do otwarcia drzwi, przedstawił się oraz poinformował w jakim celu przyszedł. Pracownik socjalny zatrąbił kilka razy klaksonem. Po kilku sygnałach otworzyły się drzwi i stanął w nich Z. P., a za nim małoletnia S. P. (1). K. przedstawił się, poinformował o celu wizyty i poprosił o umożliwienie wejścia na posesję celem wykonania orzeczenia. Z. P. odpowiedział, iż nie wie nic o postanowieniu sądu, dziecka nie odda i będzie je sam wychowywał oraz odmówił wpuszczenia kuratora na teren posesji. Do furtki podeszła A. B. (1) i pomiędzy rodzicami S. P. (1) doszło do wymiany zdań. Gdy A. B. (1) poprosiła o możliwość widzenia się z córką, oskarżony wziął dziecko na ręce i zamknął drzwi wejściowe. K. wezwał patrol policji, który przybył około godziny 10.45. Wokół domu oskarżonego zaczęli gromadzić się mieszkańcy O.. Po przybyciu funkcjonariuszy kurator kolejny raz wezwał oskarżonego o umożliwienie wejścia do domu celem odebrania dziecka i przekazania go matce. K. razem z policjantami stwierdził niemożność wejścia na posesję. Ponadto boczne okno zostało zamknięte i zasłonięto żaluzje wewnętrzne. Około godziny 11.00 odstąpiono od czynności.

(dowód: notatka k. 9-11, zeznania K. K. k. 52, A. B. (1)
k. 52, R. G. k. 144v)

Kolejny termin przymusowego odebrania S. K. sądowy wyznaczył na dzień 27 października 2015r. O terminie czynności zawiadomiona została matka S. – A. B. (2) (poprzednio P.). W wyznaczonym dniu kurator razem z pracownikiem socjalnym (...) w K., pracownikiem socjalnym z Ośrodka Interwencji Kryzysowej w K. oraz

psychologiem z Ośrodka Interwencji Kryzysowej w K. udali się kolejny raz do miejsca zamieszkania Z. P. i S. P. (1) w O. Starej przy ul. (...). W miejscowości O. Stara dołączyła do nich matka S. razem ze swoim mężem. O godzinie 12.05 podjechano pod dom oskarżonego. Furtka wejściowa i brama wjazdowa na posesję były zamknięte kłódkami od wewnątrz. Drzwi domu były zamknięte, a przed domem na posesji stał samochód osobowy. Na dworze wisiało pranie. Przy furce nie było dzwonka, dlatego kurator kilkakrotnie wezwał oskarżonego do otwarcia drzwi. Z uwagi na brak reakcji z domu oskarżonego pracownik socjalny kilka razy zatębił, jednak nikt nie otworzył drzwi. Pracownik socjalny zauważył ruch drzwi wewnętrznych, jednak nie zauważył żadnej osoby. Pod posesję podeszła A. B. (1), ale z uwagi na brak możliwości wejścia na posesję odstąpiono od wykonania czynności odebrania małoletniej. K. wraz z matką małoletniej udali się do Punktu przedszkolnego, gdzie od dyrektora dowiedzieli się, iż S. P. (1) zapisana jest do przedszkola, jednak nie pojawiła się na zajęciach dydaktyczna – wychowawczych i opiekuńczych.

(dowód: notatka k. 7 - 8, zaświadczenie k. 5, zeznania K. K. k. 52, A. B. (1) k. 52, A. F. 52, R. G. k. 144v, G. B. (1) k. 52v)

Kolejna próba wykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Opolu miała miejsce w dniu 11 stycznia 2016r. Także wtedy furtka wejściowa i brama wjazdowa były zamknięte, a kurator nie miał możliwości wejścia na posesję celem odebrania S. P. (1) od ojca i przekazania jej pod opiekę matki. O terminie czynności oskarżony został powiadomiony za pośrednictwem poczty, odebrał przesyłkę. Pismem z dnia 25 stycznia 2016r. K. sądowy K. K. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez Z. P..

(dowód: potwierdzenie odebrania przesyłki k. 61, zawiadomienie k. 59-60, zeznania K. K. k. 52, A. B. (1) k. 52)

S. P. (1) pomimo zapisania jej do Punktu Przedszkolnego nie uczęszczała na zajęcia. S. M. miała kontakt z dziećmi, które mieszkały w sąsiedztwie. Oskarżony przed domem zrobił plac zabaw, na który przychodziły inne dzieci, czasami z rodzicami. Plac zabezpieczony był furtką, oskarżony owinął drzewa, aby dziecko nie zrobiło sobie krzywdy. S. P. (1) była pogodnym i radosnym dzieckiem, kontaktowym bardzo związanym i kochającym ojca. Była „za ojcem”. Sąsiedzi wiedzieli, iż dziewczynka jest zadbana, zaopiekowana, szczęśliwa i opowiadali się Z. P., który mówił, że córka ma mieszkać u niego. Oskarżony rehabilitował S., poświęcał jej cały wolny czas. S. bała się że mama ją zabierze, jednak mimo to dobrze o niej mówiła. Dziewczynka wymagała wczesnego wspomaganie, pozostawała pod stałą opieką lekarzy specjalistów. Oskarżony korzystał z pomocy ośrodka pomagającego dzieciom, w którym działał G. B. (1). Świadek odwiedzał Z. P. kilka razy w roku, byli także w kontakcie telefonicznym. G. B. (1) udzielał porad prawnych oskarżonemu, pokazywał opinie biegłych psychologów, iż natychmiastowe wydanie dziecka rodzicowi, z którym nie ma kontaktu jest niekorzystne dla psychiki dziecka i tak samo będzie z S. P. (1), dlatego G. B. mówił oskarżonemu, iż A. B. (1) powinna stopniowo nawiązywać kontakt córką, a dopiero po jakimś czasie będzie jej można wydać dziecko.

(dowód: zaświadczenie k. 69, zeznania A. F. k. 52-52v, R. G. k. 144v, M. N. k. 144v, G. B. (1) k. 52v – 53, opinia k. 67)

Z. P. w dniu 23 czerwca 2016r. udał się z S. P. (1) do Rodzinnego Ośrodka Diagnostyczno – Konsultacyjnego w O. w związku z toczącym się postępowaniem przed Sądem Rejonowym w Opolu. A. B. (1) zaczęła bawić się z córką, a gdy oskarżony poszedł na badania zadzwoniła na policję, wezwała kuratora i S. została przekazana pod jej opiekę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 51v, zeznania A. B. (1) k. 52)

Oskarżony Z. P. ma 56 lat, jest rozwiedziony, na utrzymaniu ma troje dzieci. Oskarżony z zawodu jest elektromonterem, jest rencistą, razem z zasiłkiem otrzymuje 907 zł. Z. P. jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w O. Starej przy ul. (...) oraz właścicielem samochodu R. z 2001r. Oskarżony jest karany za przestępstwo z art. 211 kk. Z. P. sprawuje wyłączną opiekę nad dorosłym synem, który jest niepełnosprawny, dodatkowo choruje na padaczkę i wymaga stałej opieki.

(dowód: informacja skarbowa k. 81-82, informacja podatkowa 49, karta karna k. 66).

Oskarżony Z. P. podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w jego przekonaniu do żadnego przestępstwa nie doszło, gdyż córka mieszka z nim od urodzenia tj. od

czterech lat, a wyrok Sądu Rejonowego w Opolu jest dla niego niezrozumiały i niesprawiedliwy. Wyjaśnił, iż opiekuje się dzieckiem najlepiej jak potrafi, jest za nie odpowiedzialny i daje mu całe serce. Wyjaśnił, iż zapewnia S. naukę, rozrywkę, edukację i lekarzy – dziecko pozostaje pod opieką specjalistów, niczego S. nie brakuje. W postępowaniu sądowym oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, jednak wniósł o wymierzenie mu kary 25 stawek dziennych grzywny po 20 zł stawka. Wyjaśnił, iż nie wydał S. P. (1), bo był z dzieckiem od narodzin i był z nim bardzo związany emocjonalnie. Podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz wyjaśnił, iż podczas wizyty w Rodzinnym Ośrodku Diagnostyczno Konsultacyjnym w O. w dniu 23 czerwca 2016r. S. P. (1) została mu odebrana i przekazana pod opiekę matki.

Sąd dał wiary przymiot wiary sąd wyjaśnieniom oskarżonego, iż nie wydawał S. P. (1) matce A. B. (1), gdyż był silnie emocjonalnie związany z córkę, że zapewniał jej należytą opiekę, w tym opiekę lekarzy i rehabilitację, że dziecko było zadbane i szczęśliwe, miało kontakt z rówieśnikami, albowiem wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w wiarygodnym materiale dowodowym m.in. zeznaniach świadków G. B. (1), A. F., M. N. i R. G..

Za wiarygodne uznał Sąd zeznania świadków K. K. i A. B. (1). Zeznania są logiczne, spójne, uzupełniają się wzajemnie, a ponadto znajdują potwierdzenie m.in. w notatkach z prób odebrania S. P. (1) i oddania A. B. (1).

Jako wiarygodne ocenione zostały zeznania A. F., M. N. i R. G.. Świadców nie znali sytuacji prawnej S. P. (1), ale widywali oskarżonego i jego córkę praktycznie codziennie, przychodzili do domu, przywozili dzieci do domu Z. P.. Ponadto są oni osobami obcymi i bezstronnymi.

Także zeznania G. B. (1) zyskały przymiot wiarygodności. Świadek był kilka razy w roku domu oskarżonego, czasami bez uprzedzenia, znał jego sytuację prawną i rodzinną, doradzał mu w sprawach prawnych i psychologicznych. Zeznania świadka co do warunków w jakich przebywała S. u oskarżonego znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach m.in. M. N., A. F., R. G.. Zeznania świadka odnośnie jego doradztwa prawnego i psychologicznego udzielanego Z. P. ocenione były z dużą ostrożnością. Świadek umniejszał swoją rolę doradcą, najpierw mówił, iż udzielał porad prawnych oskarżonemu, następnie zaprzeczał, iż udzielał takich porad twierdząc, iż tłumaczył tylko konsekwencje prawne. G. B. (2) podważał orzeczenie SR w Opolu, przedstawiał opinie psychologów, które utwierdzały oskarżonego, iż dobrze robi nie wydając bezzwłocznie S. matce.

Oddalono wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania przygotowawczego 1 Ds. 891.2016 dotyczącego ewentualnego porzucenia i niealimentacji wobec S. i S. P. (2) przez A. B. (3), gdyż okoliczności te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że Z. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu z art. 211 kk. Przepis ten ma zapewnić prawidłowe warunki opieki i nadzoru, ochronę przed uprowadzeniem lub zatrzymaniem podopiecznych wbrew woli osoby powołanej do faktycznej opieki lub nadzoru. Ochronie podlega dobro osoby sprawującej opiekę lub nadzór, a nie wolność osoby uprowadzonej lub zatrzymanej, czy też ochrona treści orzeczeń sądowych dotyczących sprawowania opieki lub nadzoru. Zgodnie z orzecznictwem ochronie podlega instytucja opieki i nadzoru (porównaj postanowienie SN z dnia 18 grudnia 1992r., sygn. I KZP 40/92, Wokanda 1993, nr 2)

Zgoda lub jej brak po stronie podopiecznego nie ma znaczenia dla bytu przestępstwa. Uprowadzenie lub zatrzymanie jest przestępstwem, gdy popełnione jest wbrew woli osoby powołanej do opieki lub nadzoru. Znamię zatrzymania jest spełnione również wtedy, gdy podopieczny znalazł się w miejscu zatrzymania początkowo legalnie. S. P. (1) pozostawała legalnie pod opieką oskarżonego na mocy postanowienia sądu Rejonowego w Opolu z dnia 4 czerwca 2013r. wydanego w sprawie R. N. 12/13. W dniu 15 kwietnia 2014r. wydane zostało orzeczenie niekorzystne dla oskarżonego. Które uprawomocniło się w dniu 24 września 2014r. W terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się orzeczenia oskarżony był zobowiązany do wydania S. P. (1) matce – A. B. (1). Z. P. nie wydał córki S. dobrowolnie, nieskuteczne były też 3 próby odebrania S. P. (1) przez kuratora sądowego. Z. P. dopuścił się przestępstwa z art. 211 kk, gdyż mimo iż jest ojcem S. na mocy prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego w Opolu miał ograniczoną władzę

rodzicielską, którą winien sprawować z A. B. (1), a miejsce zamieszkania dziecka określone zostało jako każde miejsce zamieszkania matki dziecka.

Z. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krotoszynie z dnia 19 października 2015r. w sprawie II K 420/15 został uznany winnym popełnienia w okresie od 10 grudnia 2014r. do marca 2015r. przestępstwo z art. 211 kk i skazano go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 oraz oddano pod dozór kuratora sądowego. Sąd zobowiązał go także do wydania małoletniej S. P. (1) matce A. B. (1) w terminie 14 dni od chwili uprawomocnienia się orzeczenia. Wyrok uprawomocnił się w dniu 3 marca 2016r.

Przestępstwo z art. 211 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat trzech. Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 211 kk przy wymiarze kary zastosował art. 37 a kk i wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny, przy czym stawka dzienna równoważna jest kwocie 10 zł. Przy zastosowaniu dobrodziejstwa art. 37 a kk Sąd miał na uwadze okoliczność, iż Z. P. utwierdzany był przez osoby które mu pomagały m.in. przez G. B. (3), iż dla dziecka niekorzystne byłoby bezpośrednie oddanie S. B., że A. B. (1) winna nawiązywać kontakt z córką stopniowo i dopiero po zbudowaniu prawidłowej relacji pomiędzy matką a dzieckiem przekazać S. pod opiekę matki. Okolicznością łagodząca mającą wpływ na wymiar kary jest to, iż oskarżony sprawował opiekę nad S. P. (1) najlepiej jak potrafił, zapewniał jej leczenie, rehabilitację. Dziecko było zadbane, szczęśliwe i czuło się bezpiecznie. Okolicznością obciążająca jest uprzednia karalność oskarżonego. Mając na uwadze powyższe orzeczono grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych grzywny. Wysokość stawki ustalono na kwotę 10 zł mając na uwadze możliwości zarobkowe, majątkowe i rodzinne oskarżonego.

Oskarżycielka posiłkowa w początkowej fazie procesu domagała się wymierzenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności, gdyż jej zdaniem kara taka zapobiegnie ewentualnemu porwaniu S. przez oskarżonego. Sąd nie podzielił stanowiska oskarżycielki posiłkowej. Nie ma żadnych uzasadnionych podejrzeń, iż oskarżony ma zamiar porwać córkę, a poza tym nawet gdyby miał takie zamiary to czasowa, krótka izolacja oskarżonego nie powstrzymałaby oskarżonego przed realizacją ewentualnego zamiaru. Wymierzenie kary pozbawienia wolności byłoby karą zbyt surową – mając choćby na uwadze powody dla których Z. P. zatrzymał S. wbrew orzeczeniom Sądu Rejonowego w Opolu. Ponadto oskarżony samodzielnie i wyłącznie sprawuje opiekę nad pełnoletnim, niepełnosprawnym synem. Także orzeczenie kary ograniczenia wolności byłoby niecelowe, z uwagi na stan zdrowia oskarżonego oraz wykonywaną opiekę nad dorosłym synem. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wnosił o wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Stosując przepisy sprzed 1 lipca 2015r. orzeczenie takiej kary byłoby możliwe, ale zdaniem Sądu niecelowe. S. została odebrana oskarżonemu w czerwcu 2016r., zatem kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem nie stanowiłaby żadnej dolegliwości dla oskarżonego.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, koszty związane z dojazdem do O. celem spotkań z dziećmi oraz obciążenia wynikające z przedmiotowego wyroku.

/-/ Małgorzata Kurjata